

מסכת עבודה זרה

פרק ה משנה ז

אֲמַנִין שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁשָּׁלַח לָהֶם נְכָרֵי חֲבִית שֶׁל יֵין נֶסֶךְ
בְּשֹׁכְרוֹן, מִתְּרִים לוֹמַר לוֹ תֵּן לָנוּ אֶת דְּמִיָּה. וְאִם מִשְׁנֹכְנָסָה
לְרִשּׁוּתוֹ, אָסוּר. הַמוֹכֵר יֵינוּ לְנִכְרִי, פָּסֵק עַד שֶׁלֹּא מִדָּד, דְּמִי
מִתְּרִין. מִדָּד עַד שֶׁלֹּא פָּסֵק, דְּמִי אָסוּרִין. נִטֵּל אֶת הַמִּשְׁפָּה
וּמִדָּד לְתוֹךְ צְלוּחִיתוֹ שֶׁל נְכָרִי, וְחִזַּר וּמִדָּד לְתוֹךְ צְלוּחִיתוֹ שֶׁל
יִשְׂרָאֵל, אִם יֵשׁ בּוֹ עֶכְבֶּת יֵין, אָסוּר. הַמְעַרָה מִכָּלִי אֶל כָּלִי,
אֶת שְׁעָרָה מִמֶּנּוּ, מִתֵּר. וְאֶת שְׁעָרָה לְתוֹכוֹ, אָסוּר: